

[Steffensen]

Nej, det gør det ikke, fru Anne Grete Holmsgård. Vi opfatter ikke Christiania som et normalt samfund. Vi opfatter det som et sygdomstegn i vort samfund, at vi har Christiania, og de beboere, som er kommet i Christiania, er efter vores opfattelse mennesker, der bør hjælpes dér, hvor de hører hjemme, og det vil sige i de kommuner, de er kommet fra. Og de, kan vi kalde det unge mennesker eller flygtninge af den ene eller den anden art, som Christiania har tiltrukket, mener vi det først og fremmest er deres hjemlands opgave at tage sig af.

Med henblik på bemærkningerne om Københavns kommune er jeg enig i, at Københavns kommune kunne man meget ønske gik mere aktivt ind i problemerne. Det var det, jeg gav udtryk for: jeg håber, Københavns kommune snarest vil komme med sine bemærkninger til den rapport, som foreligger, da det ifølge det, vi har fået oplyst i dag også fra statsministeren, er baggrunden for, at man kan komme videre med sagen.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det dér hænger jo overhovedet ikke sammen. Når det gælder lov og orden, skal der gælde de samme regler på Christiania, som skal gælde i resten af samfundet. Når det gælder sociale problemer, skal der gælde særregler for Christiania, ud af vagten, særregler, som ikke skal gælde for resten af samfundet, hvis jeg forstod det rigtigt. Flygtninge, der bor på Christiania, skal ud af vagten, hjem til hjemlandet, men i resten af samfundet skal de blive. Ja, kristeligt folkeparti tør selvfølgelig overhovedet ikke sige andet.

Så sagde hr. Steffensen også: ja men det er et sygdomstegn. Hvad er forskellen på at få bistandshjælp, når man bor på Christiania, og at få bistandshjælp, når man bor på Nørrebro? Jeg vil ærlig talt godt have at vide, hvad forskellen er, hr. Steffensen.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Bortset fra den sidste talers meget fantasifulde postulater om alle andres meninger, som jo slet ikke havde noget med realiteterne at gøre, uanset om det gjaldt hr. Steffensen eller de andre, som har haft ordet, synes jeg, debatten har været saglig og sober, og det vil jeg gerne sige tak for. Jeg synes, den har væ-

ret nok så nyttig. Jeg har ikke så meget at føje til nu ud over en bemærkning til hr. Poulsgaard. Jeg har ligesom alle andre lagt mærke til, at hr. Poulsgaards indlæg i dag har været meget analytiske, man kan også godt sige meget tolerante, langt mere positive end tidligere, og det vil jeg gerne anerkende.

Med hensyn til dagsordenen tror jeg, at mange af os har sympati for den, også for intentionen i den. Alligevel vil jeg anbefale, at man stemmer imod dagsordenen, og det er ud fra den opfattelse, at dagsordenen trods alt er uklar i sine konsekvenser.

Hvad fører den dagsorden til? Hvis vi vedtager den, så må vi jo optræde i fuld overensstemmelse med dagsordenens tekst, sådan er det, og hvis man tager teksten efter pålydende, ja, så står der, at folketingsudtaler, at landets love også skal overholdes i Christiania. Det pålægger man regeringen at sørge for, og det skal være inden udgangen af 1984. Det vil sige, at der i enhver retning skal ske en lovliggørelse af det nuværende Christiania. Det omfatter naturligvis også, som teksten er formuleret, alle bygninger. Men skal vi klare den opgave, så forudsætter det en bevilling og en omkostning på et sted imellem formentlig 50 mill. og 105 mill. kr., og egentlig tror jeg, at hr. Poulsgaard og fremskridtspartiet selv vil være noget betænkelige ved, at man sådan uden videre blot ved at vedtage en dagsorden begiver sig om bord i en så stor omkostning. Dertil kommer, at selv om bevillingen stilledes til rådighed, så ville det nok fysisk være umuligt at få alle disse lovliggørelser ordnet inden den 1. januar 1985.

Selv om jeg personligt, sikkert også mange andre i salen, har megen sympati for den nok så afbalancerede dagsorden, hr. Poulsgaard ved denne lejlighed har fremsat, så mener jeg, det er betænkeligt at vedtage den. Derfor må jeg nå til den konklusion, at det rigtige, som hele forhistorien i sagen nu er, er, at vi afventer Københavns kommunes indstilling i sagen. Vi må igennem den passage. Man kan diskutere, om skiftende regeringer skulle have behandlet Christianiaproblemet på en anden måde for 1 år siden, for 2 år, for 3 år, for 5, for 8 år siden, men det kan jo ikke hjælpe nu. Nu er situationen, som den er, og vi har fået disse forskellige udredninger, og vi afventer Københavns kommunes indstilling, og det er naturligt, for